

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 36Ek/1201/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121304096
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ivanko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6121304096.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: F., nar: XX.XX.XXXX, bytom V. XX, B., právne zastúpeného: JUDr. Ambróz Motyka, so sídlom AK Námestie SNP 7, Stropkov, proti povinnému: Orange Slovensko, a.s., IČO: 35 697 270, so sídlom Metodova 8, Bratislava, o vymoženie 110,00 eur s príslušenstvom, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/1201/2021 zo dňa 05. 08. 2021

rozhodol:

Sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/1201/2021 zo dňa 05. 08. 2021 z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 27.04.2021, prostredníctvom právneho zástupcu domáhal od povinného vymoženiu 110,- Eur na základe exekučného titulu - Rozsudku Okresného súdu Svidník, sp.zn. 6C/29/2018 zo dňa 18.06.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 13Co/7/2021, zo dňa 30.03.2021, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňom 23.04.2021.

2. Vyšší súdny úradník Okresného súdu Banská Bystrica po posúdení návrhu uznesením sp. zn. 36Ek/1201/2021 zo dňa 05. 08. 2021, v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 písm. a) v spojení s ods. 4 Exekučného poriadku, zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženiu trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 85,99 EUR. Predmetné uznesenie vyšší súdny úradník odôvodnil tak, že: „V danej veci súd zistil, že právny zástupca oprávneného si v návrhu vyčíslil trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby vo výške 135,65 EUR. Nakoľko návrhom na vykonanie exekúcie si oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu uplatnil istinu vo výške 110 EUR (istina priznaná exekučným titulom), súd pri posudzovaní správnosti uplatnených trov právneho zastúpenia postupoval v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Vyhlášky, a trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní počítal z istiny vo výške 110 EUR. Potom správne mali byť uplatnené trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 46,01 Eur, a nie vo výške 135,65 EUR ako to uviedol právny zástupca oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie. Súd dospel k záveru, že oprávnený si návrhom na vykonanie exekúcie neuplatňoval nárok na vymoženiu nepeňažného plnenia, ale na vymoženiu peňažného plnenia, ktorý bol dostatočne určitým spôsobom vyjadrený vo výroku exekučného titulu vo výške 110 EUR. Predmet exekúcie určuje samotný oprávnený svojím dispozitívnym úkonom - návrhom na vykonanie exekúcie. Podľa ustanovenia § 48 ods. 3 písm. g/ Exekučného poriadku je jednou z podstatných náležitostí návrhu na vykonanie exekúcie označenie vymáhaného nároku, ktorú oprávnený v tomto prípade jednoznačne vymedzil v zmysle exekučného titulu sumou 110 EUR. Súd uvádza, že nárok, ktorý je vymáhaný v exekučnom konaní môže byť buď nárokom na peňažné plnenie alebo nárokom na nepeňažné plnenie. Pričom nárok znamená samostatné a vymáhatel'né právo uplatniteľné v konaní pred súdom ako samostatný predmet konania.“ Aplikáciou ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. tak pri určovaní výšky základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzajúc z tarifnej hodnoty zodpovedajúcej výške vymáhaného peňažného plnenia dospel vyšší súdny úradník k právnomu záveru, že oprávnenému patrí náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 46,01 EUR, a to za dva úkony právnej

služby, pričom v prevyšujúcej časti zodpovedajúcej sume 85,99 EUR je uplatnený nárok oprávneného v rozpore so zákonom.

3. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom jeho právneho zástupcu sťažnosť, v ktorej poukázal na skutočnosť, že podľa jeho názoru nie je správny postup súdu, keď zamietol v časti návrh oprávneného na vymoženie trov právneho zastúpenia vo výške 85,99 EUR, keď podľa názoru oprávneného vyšší súdny úradník neaplikoval na určenie základnej sadzby tarifnej odmeny tarifnú hodnotu upravenú v ustanovení § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., t.j. tarifnú hodnotu 2000 EUR, a následne takto vypočítanú základnú sadzbu tarifnej odmeny nenavýšil o DPH v zmysle ustanovenia § 18 ods. 3 predmetnej Vyhlášky. Na margo uvedeného oprávnený ďalej uvádza: „V súdnom spore označených strán bola žiadaná náhrada nemajetkovej ujmy a táto aj bola priznaná vo výške 110,00 EUR. Na tento prípad je tarifná odmena advokátskou tarifou exaktné normovaná v § 10 ods. 8 AT, ktoré ustanovenie sa má pri takýchto typoch súdnych sporov uplatňovať nielen v základnom občianskoprávnom konaní (nachádzacie konanie), ale aj v konaní exekučnom (vykonávacom), ktoré nadväzuje na konanie základné, z neho vychádza a musí byť brané v zreteľ ako základ (exekučný titul) pre výkon rozhodnutia v exekučnom konaní. Nemožno predsa akceptovať názor, že v exekučnom konaní nemá súd prihliadať na charakter predchádzajúceho konania, ktoré tvorí titul pre výkon rozhodnutia, pretože advokátska tarifa prísne rozlišuje podstatu a charakter jednotlivých konaní a od nich odvodzuje výšku jednotlivých úkonov právnej služby. Súd (VSÚ) predsa nemôže vychádzať z premisy, že exekučné konanie je konaním, ktoré nenadväzuje na konanie základné, nemá v ňom právny základ a charakter tohto konania vôbec nebude brať do úvahy. Že ho teda zaujíma len skutočnosť, či je vymáhané peňažné, či nepeňažné konanie. Takýto prístup VSÚ je arbitrárny, formalistický a v konečnom dôsledku nesprávny a nezákonný. V ust. § 199e prvá veta EP je uvedené, že "Ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene". Za touto vetou je odkaz na citovanú Vyhlášku o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, teda advokátsku tarifu, konkrétne ustanovenia §§ 9 až 14 Vyhlášky. Citované ustanovenia §§ 9 až 14 Advokátskej tarify nachádzajúce sa v druhej hlave Vyhlášky upravujú tarifnú odmenu ako jednu z dvoch možných foriem odmeny advokáta (zmluvná odmena a tarifná odmena). Advokátsku tarifu je však potrebné pri jej aplikácii uplatniť v celom jej rozsahu, teda vrátane ustanovenia § 18 ods. 3 AT. Podľa § 18 ods. 3 AT: „Ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto Vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu“. Osobitným predpisom je zákon o dani z pridanej hodnoty. Podobná úprava platí aj pri náhradách exekútorov (§ 197 ods. 2 EP), ale aj pri náhradách notárov (§ 23b vyhl. č. 31/1993 Z.z. o odmenách a náhradách notárov). Vzhľadom na nejednotnosť rozhodovacej praxe v minulosti boli tieto ustanovenia o navýšení DPH pri odmenách a náhradách regulovaných právnických profesií zakomponované exaktné do advokátskej tarify, exekučného poriadku, ale aj Vyhlášky o odmenách a náhradách notárov, aby v praxi už o tejto otázke nevznikali výkladové nejasnosti. Advokát ako právny zástupca má nárok na plnú odmenu, ktorá pre neho vyplýva z príslušnej právnej úpravy, preto neexistuje žiaden rozumný dôvod, aby bol právny zástupca, ktorý je platiteľom DPH istým spôsobom "sankcionovaný" za to, že je platiteľom DPH vo forme zníženia jeho odmeny o DPH. Inými slovami, ak by mal právny zástupca, ktorý nie je platiteľom DPH v tejto veci nárok na odmenu vo výške 110,00 EUR, taký istý nárok musí mať aj advokát, ktorý je platiteľom DPH, pretože suma DPH je odvádzaná štátu a o túto sumu je preto nevyhnutné podľa § 18 ods. 3 AT odmenu a hotové výdavky (režijný paušál) navýšiť. V rovnakej exekučnej veci iného oprávneného vedenej na základe toho istého exekučného titulu (oprávnená: F., sp.zn. 38EK/1202/2021, IČS: 6121304209) exekučný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie aj na trovy oprávneného v celkovej výške 132,00 EUR s DPH (110 € + 22 € DPH). Takýto postup považujeme za správny a zodpovedajúci náležitému výkladu príslušných právnych noriem.“ Poukazom na uvedené preto oprávnený navrhuje, aby sudca napadnuté uznesenie zrušil a aby bolo vydané poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie v časti trov oprávneného v celkovej výške 132 EUR s DPH.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Po preskúmaní vecí súd dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Odôvodnenie napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka súd považuje za presvedčivé, dostatočné a jasné, pričom vyšší súdny úradník sa vysporiadal so všetkými, pre

rozhodnutie vo veci relevantnými, tvrdeniami oprávneného. Vyšší súdny úradník postupoval správne, keď pri posudzovaní oprávnenosti vymáhaného nároku v časti trov exekúcie oprávneného aplikoval vyššie citované ustanovenie § 10 ods. 2, § 13a ods. 2 písm. c), § 18 ods. 3 Vyhlášky, v spojení s § 199e Exekučného poriadku, a to na celkové oprávneným vyčíslené trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní, vrátane uplatnenej DPH.

7. V tomto sťažnostnom konaní je potrebné vysporiadať sa s relevantnosťou a správnosťou tvrdení oprávneného spočívajúcich v tom, že na určenie základnej sadzby tarifnej odmeny má byť údajne aplikovaná tarifná hodnota upravená v ustanovení § 10 ods. 8 Vyhlášky, t.j. tarifná hodnota 2000 EUR, a následne takto vypočítaná základná sadzba tarifnej odmeny má byť údajne podľa tvrdení oprávneného navýšená o DPH v zmysle ustanovenia § 18 ods. 3 predmetnej Vyhlášky, pričom napriek aplikácii ustanovenia § 199e Exekučného poriadku o limitoch trov právneho zastúpenia oprávneného t.j. ich znížením do výšky vymáhaného nároku, oprávnený naďalej trvá na uplatnenej DPH vyčíslenej z takto znížených trov právneho zastúpenia, a teda na trovách vyčíslených v sume 132 EUR.

8. V súvislosti s uvedeným sťažnostný súd dáva do pozornosti, že predmetom exekučného konania nie je principiálne spornosť či už právneho titulu, výšky alebo vlastníctva pohľadávky alebo spornosť vlastníctva veci či práva, ale jeho predmetom je nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), ktorým o spornosti či už právneho titulu, výšky alebo vlastníctva pohľadávky, prípadne o spornosti vlastníctva veci či práva už bolo právoplatne rozhodnuté. Inými slovami povedané, o spore účastníkov exekučného konania (oprávneného a povinného z exekúcie) bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej, a to exekučným titulom, ktorý je podkladom pre nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už nie je sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má povinný voči oprávnenému. V tomto exekučnom konaní je vymáhaná peňažná pohľadávka, ktorú ako predmet exekúcie určuje svojim dispozitívnym úkonom samotný oprávnený, ktorý ako vymáhaný nárok jednoznačne určil sumu 110 EUR. Práve poukazom na uvedené je potrebné priznať správnosť a zákonnosť právneho záveru prijatému v napadnutom uznesení vyšším súdnym úradníkom, a teda správnosť a zákonnosť aplikácie ustanovenia § 10 ods. 2 Vyhlášky pri určovaní výšky základnej sadzby tarifnej odmeny, vychádzajúc z tarifnej hodnoty zodpovedajúcej výške vymáhaného peňažného plnenia. Na účely určenia tarifnej hodnoty pre výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny pre výpočet trov právneho zastúpenia oprávneného v tomto exekučnom konaní preto predmet exekučného konania (vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 110 EUR) nie je možné stotožňovať s predmetom a s hodnotou sporového základného konania (náhrada nemajetkovej ujmy vo veciach ochrany osobných údajov), rozhodnutie z ktorého je podkladom pre exekúciu. Argumentáciu oprávneného uvedenú v podanej sťažnosti, pojednávajúcu o tom, že pre určenie tarifnej hodnoty pre výpočet trov právneho zastúpenia oprávneného v exekučnom konaní je rozhodný charakter predchádzajúceho základného konania, považuje súd za nesprávnu, ktorej nie je možné priznať právnu ochranu, nakoľko hodnotu predmetu exekučného konania nie je možné v danom prípade stotožniť s hodnotou a charakterom sporového konania, a teda aplikovať ustanovenie § 10 ods. 8 Vyhlášky. Na účely vyčíslenia trov právneho zastúpenia oprávneného v exekučnom konaní je potrebné mať na zreteli, že vedené exekučné konanie je samostatným konaním, ktoré je vo vzťahu k základnému konaniu konaním fakultatívnym, závislým od dispozitívneho úkonu oprávneného - návrhu na vykonanie exekúcie. V tomto exekučnom konaní je preto práve výška vymáhaného nároku relevantná pre určenie tarifnej hodnoty, za ktorú sa v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Vyhlášky považuje výslovné výška peňažného plnenia, na ktoré je exekučným titulom zaviazaný povinný.

9. V súvislosti s ďalšou sťažnosťou argumentáciou oprávneného súd uvádza, že súdu je taktiež nepochybne známa skutočnosť, že advokát, ktorý je platiteľom DPH (ako je to v prípade právneho zástupcu oprávneného) v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky zvyšuje odmenu ako aj náhrady podľa tejto Vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu. Takto zvýšená odmena advokáta, ktorá sa nahrádza v exekučnom konaní však predstavuje odmenu za právne zastúpenie oprávneného ako celok, t.j. bez jej rozlišovania na odmenu bez DPH a odmenu s DPH. Inými slovami povedané, pri aplikácii ustanovenia § 199e Exekučného poriadku o limitoch náhrady trov právneho zastúpenia do výšky vymáhaného nároku nie je stanovené, že tieto limity by sa mali týkať len vyčíslených trov bez DPH, kde DPH by bolo možné následne uplatňovať nad rámec uvedených limitov. Uvedený oprávneným navrhovaný postup takéhoto navyšovania náhrady trov právneho zastúpenia o DPH by bol totiž proti samotnej logike uvedeného zákonného ustanovenia, ktoré jednoznačne pojednáva o tom, že pokiaľ má účastník konania právo na náhradu trov svojho právneho zastúpenia, ale uplatňovaná výška (oprávnený si uplatňuje nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo vyčíslenej výške vrátane DPH) presahuje zákonom určené limity t. j. výšku vymáhaného nároku, patrí mu náhrada týchto trov (uplatnených a vyčíslených vrátane DPH) najviac vo výške vymáhaného

nároku. Súd ešte dodáva, že ak by mal zákonodarca úmysel uvedený limit náhrady trov právneho zastúpenia stanoviť bez reflexie na zvýšenie odmeny advokáta o predmetnú DPH, nepochybne by túto skutočnosť zakomponoval do samotnej litery dotknutého ustanovenia § 199e Exekučného poriadku, a to len jednoduchým odkazom na ustanovenie § 18 ods. 3 Vyhlášky, ktoré by nemalo byť takýmto limitom dotknuté. Ako je však zrejmé, takúto právnu úpravu platné ustanovenie § 199e Exekučného poriadku neobsahuje. K samotnej argumentácii oprávneného o údajnom „sankcionovaní“ oprávneného za to, že jeho advokát je platiteľom DPH súd uvádza, že s touto argumentáciou nie je možné sa stotožniť a priznať jej právnu ochranu, nakoľko rovnaký záver by mohol potom namietať zo svojho uhla pohľadu práve povinný, ktorý by tvrdil, že tým že je advokát oprávneného platca DPH, limit náhrady trov právneho zastúpenia oprávneného upravený v ustanovení § 199e Exekučného poriadku je preňho v konečnom vyčíslení iný ako limit v prípade, že advokát oprávneného platcom DPH nie je. Takéto špekulatívne závery sú podľa názoru súdu odstránené práve jednoznačnosťou formulácie litery dotknutého ustanovenia § 199e Exekučného poriadku, ktorý jednoznačne stanovuje, že náhrada trov právneho zastúpenia (t.j. celkových trov aj s uplatnenou DPH) je najviac vo výške vymáhaného nároku stanoveného ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

10. Z citovaného je zrejmé, že vyšší súdny úradník pri určení sumy náhrady trov právneho zastúpenia oprávneného v exekučnom konaní, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, a to odvolaním sa na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a tiež dotknutej Vyhlášky.

Uvedené závery tak možno považovať za ústavne udržateľné, založené na logických záveroch a relevantných skutkových okolnostiach. Skutočnosť, že predmetné odôvodnenie nekorešponduje s prianím oprávneného, samo osebe nepostačuje na konštatovanie o údajnej arbitrárnosti týchto záverov vyššieho súdneho úradníka, pričom v tejto súvislosti súd podotýka, že úlohou súdu je zdôvodniť princípy a východiská svojho rozhodnutia, t. j. to, čo bolo podkladom jeho rozhodnutia, avšak jeho úlohou nie je odôvodňovať okolnosti, kvôli ktorým nerozhodol inak.

11. Vo vzťahu k postupu Okresného súdu Banská Bystrica v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 38Ek/1202/2021, sp. zn. 49Ek/1210/2021 a sp. zn. 48Ek/1211/2021, kde exekučný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie aj na trovy právneho zastúpenia v oprávneným uplatnenej výške vrátane DPH, na správnosť ktorého postupu sa odvoláva oprávnený, súd uvádza, že jeho právny názor je zrozumiteľne vysvetlený a odôvodnený v texte vyššie, pričom postup súdu v inej právnej veci nie je pre súd v tomto konaní záväzný, nakoľko sa v uvádzanom prípade nejedná o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, v súlade s ktorou má súd rozhodovať.

12. V súvislosti však s vlastnou rozhodovacou činnosťou, ktorá je zákonnému sudcovi známa v obdobných právnych veciach oprávneného konkrétne v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 68Ek/767/2021, sp. zn. 64Ek/1259/2021 a 69Ek/1251/2021, kde bolo už právoplatne rozhodnuté, a to práve aplikáciou ustanovenia § 10 ods. 8 Vyhlášky, v spojení s ustanovením § 13a ods. 2 písm. c) Vyhlášky a § 199e Exekučného poriadku, zákonný sudca poznamenáva nasledovné: Rozhodujúc v daných konaniach o sťažnosti oprávneného súd postupoval v medziach aplikácie princípu zákazu reformatio in peius upraveného v čl. 16 ods. 3 CSP a v nadväznosti na princíp legitímnych očakávaní oprávneného bolo v predmetných konaniach o tej ktorej sťažnosti oprávneného rozhodnuté zákonným sudcom tak, že nebolo rozhodnuté pre oprávneného nepriaznivejšie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).